N°. 74. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 13den SEPTEMBER.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 10 September 1832.

Van wege Gouverneur Generaal in Rade, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, Brieven van Manumissie zijn verleend geworden:

Aan de Slavin *Mietje*, toebehoord hebbende aan CATHARINA ADRIANA ESSER,

Aan het Slavenkind *Eldina Elisabeth*, toebehoord hebbende aan de Weduwe J. D. COERLANDER, geboren LEVIJ.

Aan de Slavin *Leentje*, toebehoord hebbende aan MOZES DAVID JESSURUN.

Aan de Slavenkinderen *Anna* en *Antonia Jacoba*, toebehoord hebbende aan SINA van CORONEL.

Aan de Slavin *Adelaide*, toebehoord hebbende aan den Boedel van wijle M. E. SCHOLTSBORG; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

JOHANNA MARIA BEJAARD.
ELDINA ELISABETH OPDAM.
LEENTJE TULP.
ANNA VIJZELMAN.
ANTONIA JACOBA VIJZELMAN
en
ADELAIDE BOMPENSTEIN.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 10 Julij.

Frankrijk blijft steeds het middenpunt der staatkundige bewegingen in Europa; de voorvallen in andere landen mogen onze aandacht tijdelijk van dat rijk aftrekken; onze beschouwingen keeren altijd tot die schoone, doch onrustige landstreken terug, van waar zoo veel voortreffelijks voor het menschdom zou kunnen voortkomen, bijaldien het praktische goede niet telkens door theoretische wanbegrippen ontaard wierde. Frankrijk blijft nog ten prooi aan burger-oorlog, partijzucht en allerlei hartstogten, welker invloed zich allerwegen doet gevoelen. Diepe wortelen moeten intusschen de ontevredenheid en de tweespalt aldaar geschoten hebben, wanneer zich mannen als *de Chateaubriand*, *Hyde de Neuville*, *Fitz-James*, de Hertog *van Bellune*, enz. in complotten tegen de regering laten verleiden, en droevig is het vooruitzigt voor Europa, wanneer het eenige behoedmiddel voor de inwendige rust van Frankrijk te zoeken is, in BUITENLANDSCHEN OORLOG. De oproerige geest kan niet veel langer door het bestuur van *Lodewijk Philip* beteugeld worden, en wil hij zijne kroon en de tegenwoordige orde van zaken, in zijn land handhaven, dan zal hij zijne toevlugt, zijns ondanks, eindelijk tot den krijg moeten nemen. Ongelukkigerwijze zullen hem de voorwendselen daartoe niet ontbreken. De regeling der bij voortduring onbeslist blijvende aangelegenheden van België; de, zich dagelijks meer en meer ontwikkelende vrijheids-geest in Duitschland; de herstelling van grieven in Italië, de omverwerping van het onerkende bewind van Dom *Miguel* in Portugal, misverstand in het Zwitsersche Verbond, zijn, niettegenstaande het zoo hoog uitgeroepen stelsel van niet tusschenkomst, zoovele kiemen van toekomstigen oorlog. De andere mogendheden van het vaste land, maken mede toebereidselen die een' zoodanige stand van zaken gebiedend vordert.

Er worden van tijd tot tijd ontdekkingen in de staatkundige wereld gedaan die, bijaldien zij eenig vertrouwen verdienen, aanleiding tot gewigtige veronderstellingen kunnen geven. Het Fransche dagblad *le Messager de Chambres*, bij voorbeeld zoo stellig dat er tusschen Keizer *Nicolaas* en *Karel* X, onderhandelingen bestaan, eene derde restauratie ten doel hebbende, dat men hetgeen in Frankrijk voorvalt in aanmerking nemende, zich min of meer verbeelden moet dat die berigten niet geheel van waarheid ontbloot zijn. Aan eenen anderen kant treffen wij in de *Gazette des Tribunaux* het proces tegen zekeren heer *Ledieu*, voor het hof van Assises van de Seine gediend heeft, waarbij eenige geheime behandelingen der Fransche regering op eene zonderlinge wijze aan den dag gekomen zijn. *Ledieu* had een rekest aan de Kamer der Afgevaardigden ingediend, en tevens een vlugschrift in het licht gegeven, waarin hij de gedragingen van het bestuur ten hoogsten afkeurde, het rekest verwekte bij de Kamer eene zoodanige afkeuring, dat men hetzelve naar het Ministerie van Justitie zond, met verzoek om den schrijver te vervolgen. (*Ledieu* genoot vóór de Julij-omwenteling, een pensioen van den Hertog *van Orleans*, en woonde te Londen). In zijn vlugschrift liet hij zich op eene zeer hevige wijze, tegen *Talleyrand* uit, dien hij eenen afvalligen Priester noemt, die sints veertig jaren, al de partijen heeft gediend, bedrogen, verlaten of verraden. *Sebastiani* en anderen werden daarin ook op eene grove manier behandeld, onder meerdere getuigen riep de beschuldigde de volgende in; als: *Lafayette*, *Odillon Barot*, *de Schonen*, *Fournier*, Graaf *Lasteryrie*, *Misley*, Generaal *Mina* en *Lamarque*. *Ledieu* was volgens zijne eigene bekentenis de meest woelige omwentelings-agent, hij heeft tot der Belgen omwenteling, het zijne toegebragt en het is op bevel van het kabinet van *Lodewijk Philippe*, zegt hij, dat de generaal *Mina*, van Engeland naar Frankrijk is gekomen, om van daar de roemvolle omwenteling naar Spanje over te brengen.

MENGELINGEN.

NIEUWE ONTDEKKING.

CHARRUAS-INDIANEN.

De Fransche korvet *de Emulation*, onder bevel van den heer BARREL, is, na eenen togt van 95 dagen, en eene afwezigheid van twee jaren, van Monte-Video te Toulon binnengeloopen.

De *Emulation* heeft aan boord een Charrua-Indiaan, die in 1831, ter gelegenheid van de expeditie des generaals FRUCTUOSO RIBERA, opgezonden, en ter beschikking van de regering gesteld is geworden.

De Charrua-Indiaansche volksstam — dus leest men in de aanteekeningen van den kapitein BARREL, — bewoont de oevers van de Uruguay, aan de noorder grenzen van het gemeenebest Monte-Video. De Spanjaarden hebben bij herhaalde aanvallen op dien stam meer volks verloren, dan de veroveringen van Mexico en Peru hun gekost hebben.

Op dit oogenblik is de stam der Charruas niet geheel vernietigd; en de gevaren, waaraan men door hunne nabuurschap was blootgesteld, hebben den bevelhebber FRUCTUOSO RIBERA, voorzitter van het Monte-Videosche gemeenebest, in 1831, eene onderneming doen bewerkstelligen, welke de oogenblikkelijke verdrijving dier Indianen ten gevolge heeft gehad. Honderd tot honderd vijftig mannen en vrouwen, derzelven werden gevangen gemaakt en naar Monte-Video weggevoerd.

JAN DIAZ DE SOLIS, de eerste zeevaarder die Rio de la Plata heeft bezocht, viel in den strijd tegen de Charruas. Te dier tijd bewoonden zij den noordelijken oever dezer uitgestrekte rivier van Maldonado af tot de Uruguay toe. Dapperheid en wreedheid kenteekenden hen. Toen de Spanjaarden hen met bataljons en peletons-vuur begroeteden, wierpen deze wilden zich, na een eerste schot te hebben afgewacht, met de snelheid des bliksems op hunne vijanden, en doorboorden ze met hunne pijlen en lansen, zonder dat zij hun den tijd lieten eene tweedemaal hunne vuurroeren te laden. Naderhand begrepen de Spanjaarden dat het beter ware om hen met het twee-gelederen vuur te bestoken, hetwelk dan ook eene goede uitwerking deed.

De Charruas zijn uitmuntende ruiters. Zij zitten ongezadeld op; zij bedienen zich hoegenaamd niet van de Europesche wapenen; maar van eene 10 à 11 voet lange lans, van de slingerkoord, benevens den boog en werpsteen.

Met hunne ligchaamstoestand is het bijster kwalijk gesteld.

Zij huwen reeds zeer vroeg. Veelwijverij is onder hen in zwang. Tot hunne huwelijken of vereenigingen wordt alleen de mondelinge toestemming der ouders vereischt. De scheiding staat gelijkelijk aan beide kunnen vrij; maar eene vrouw huwt nooit meer dan één' man.

Het voedsel der Charruas bepaalt zich tot raauw of half gebraden ossen- of paardenvleesch en tot struis- of patrijs eijeren. Hunne geliefde drank is de *chicha*, eene soort van brandewijn, die zij van gereezen honig en water toebereiden. Hunne woningen bestaan uit boomtakken met ossen- of paarden-huiden overdekt, en zijn opeenhopingen van onreinheid en vuilnis.

Bij den dood eens vaders, eens mans, of van een' volwassen zoon snijden de dochters, de vrouwen en de zusters zich een der leden hunner vingers af, met de pink beginnende. Vervolgens stooten zij zich herhaalde malen de lans of het mes des overledenen dwars, en van beneden naar boven door sommige deelen des ligchaams, als: door de armen, de borst en de zijden; den rouwtijd (twee maanden) brengen zij in hare hutten door, en nemen daar den strengsten levensregel in acht (*).

De mannen nemen den rouw bij het verlies hunner vrouwen niet aan; maar bij den dood des vaders laat iedere huisbare zoon, zich het vleesch van zijnen arm, door middel van een doornstok van den duim af tot aan den schouder oprijten. In dien toestand is de Charrua in rouwe, en brengt den eersten nacht in een gat door, hetwelk zijn geheele ligchaam tot

(*) In COOCK's en andere reisbeschrijvingen, vindt men menig voorbeeld van deze wreede rouwbetooning onder de Eilanders en oude bewoners van *Amerika* en *Australië*.

kan de borst bevat. Des anderen daags ontlast hij zijnen arm van den doornstok, en blijft twee dagen zonder eenig voedsel of eenigen drank te nuttigen. Voorts gebruikt hij gedurende de eerste twaalf of veertin dagen slechts weinig voedsel, waarna de rouw is geëindigd.

L'Azara verzekert dat bij deze Indianen zang en dans onbekend zijn; zij hebben geene godsdienst, en zijn van de Christenen afkeerig, die zij als hunne ergste vijanden beschouwen. Zij hebben aanvoerders noch wetten. Alleen wanneer het er op aan komt om eenen oorlog te beginnen, verzamelen zich de huisvaders om te overleggen, wat hen te doen staat.

De mannen gaan geheel naakt of met een *poncho* bedekt; de vrouwen dragen een katoenen hemd; en deze eenvoudige kleedij is gewoonlijk nog de vrucht eens diefstals van den vader of den man.

De Charruas hebben die volksstammen uitgeroeid, welke van oudsher onder den naam van Indianen en Bokanes-Indianen bekend zijn geweest, en hebben die der Minuanes-Indianen bij zich ingelijfd.

De regeringen van La Plata, hebben onvermoeide pogingen aangewend, tot beschaving hunner lastige naburen, met hen in woningen te verdeelen, of hen bij de landtroepen in te deelen; maar zij zijn zelden en slechts met onbegrijpelijke moeite daarin geslaagd. In betrekking van bedienden, hebben de Charruas veel minder waarde dan de *Chinos* van Chili. Gelukkig omvat deze Indiaansche volksstam, de wreedste van allen die nog aan de boorden der Uruguay bestaan, maar weinige personen.

IETS OVER OOST-INDISCHE OUDHEDEN.

Door duizendjarige reeksen van bijgeloovigheid beheerscht, levert Oost-Indie overal sporen eener zonderlinge Godsdienst op, zoowel als van deszelfs bespottelijke geloofsbelijdenis, dewelke nogtans de gemoederen der beoefenaars daarvan in zoete droomen voor de toekomst rust. Van eene zwakke en vreesachtige geestgesteldheid, heeft de Hindoo steeds de hem voorgeschrevene Godsdienstige plegtigheden met groote naauwgezetheid uitgeoefend; altijd heeft hij het zich tot pligt gemaakt, de voorschriften der Braminen vooruit te loopen, en de uiterlijke teekenen zijner Godsdienst te vermenigvuldigen; zijne woning is het heiligdom eener menigte Godheden geworden, aan wier leiding en bescherming al de handelingen zijns levens toevertrouwd zijn; alle openbare oorden zijn met Obelisken, altaren en steenen ter aanbidding versierd.

Deze karakteristieke teekens van de zedelijke zwakte der natie, doen zich in alle deelen van Indië opmerken; overal vindt men tempels en pagoden; geen dorpje hetwelk er niet twee of drie bezit maar degenen die niets wonderlijks bevatten, worden daarom in weinig aanzien gehouden en slechts door de geringere standen of kasten bezocht.

Daarentegen is de Pagoda van Tripetty, uithoofde van derzelver hooge ouderdom, menigvuldige daartoe betrekkelijke legenden, en de daarin aangebeden goden, in de grootste eere gehouden, weshalve zij sedert honderde jaren uit alle deelen van Hindostan bezocht wordt, waardoor zij gedurig al rijker en rijker geworden is.

Het is voor eenen Europeaan onmogelijk, eene beschrijving van eenen tempel te geven, waarvan de ingang aan alle Profanen ontzegd is. Zij vermogen hoogstens de inwendige oprigting te aanschouwen en dit alleen met de meeste behoedzaamheid. De te Tripetty en in de omstreken woonachtige Britten, hebben zich van alle beproevingen, om hunne nieuwsgierigheid te bevredigen, onthouden, dewijl elke poging van dien aard als eene schending zou beschouwd worden en de vreesselijkste wraak na zich kunnen slepen. Ten einde alle wrijving deswege te vermijden, heeft de Compagnie aan alle Europeanen op het strengste bevolen, de geloofsbelijdenis dezer volkeren de grootste uiterlijke achting te bewijzen, en dezelve op geenerlei wijze te krenken.

Op eenen afstand van bijkans acht uren van Madras, in het district Karnat, te midden van een lagchend dal, staat de stad Tripetty, waarin niets merkwaardigs te vinden is. Nog geene drie uren van daar, achter de rij gebergten die het dal omsingelen, staat de beroemde Pagoda van dien naam. Een voetpad ten zuiden van de stad, geleidt tot de bergen, op welker top men ettelijke rijen pilaren van eenen eenvoudigen bouwtrant opmerkt; dezen weg bewandelt jaarlijks de stoet der bedevaart gangers, die de goden hunne offeranden komen aanbieden. Gedurende die plegtigheden is het aan het volk geoorloofd, tot in de nabijheid van de Pagoda door te dringen, maar zoodra het dezelve aanschouwt, werpt het zich met het gelaat ter aarde, roept drie malen de goden toe, en trekt stilzwijgend en bevredigd terug.

Het godenbeeld wordt onder verschillende benamingen vereerd; gewoonlijk echter noemt men het Wenga-Tara-Mana-Suami (hij die het kwade afweert en het goede bevordert) of wel Sudina-Wasa Suami, met attributiën van den Sri, of de Indische *Ceres*, eindelijk ook Sescha Schella Wausa, met de attributiën van Sescha, die geene andere dan Wischau onder het zinnebeeld eener slang is.

Het beeld is uit steen gehouwen en zeven voeten hoog; het aangezigt heeft niet het groteske voorkomen, hetwelk de meeste Hindoo-goden kenmerkt. Van de schouders gaan vier armen uit; in de beide regterhanden ziet men de kenteekenen van Wischau, de krijgsstok en den Lotus; in eene der linker handen, berust eene schelp, de andere is tegen de aarde gerigt, om het geheimvolle verschijnen van Wischau daarop aan te duiden.

De geschiedenis van deze Pagoda, ligt begraven in de diepste donkerheid der Hindoosche Mythologie; maar het is ongetwijfeld, dat zij van eene zeer oude dagteekening is. De Braminen verzekeren, dat zij onder de regering des sedert 4930 overledenen Kol Yug opgerigt is. Dit tijdvak stemt overigens geheel overeen met dat, in welk, volgens 's volks zeggen, Wischau zich de aanschouwing der menschen onttrok.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.